XVIII. évf. 5. szám 2006. szeptember-október

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

T. Ivancsics: Medjugorje a lelki megújulás forrása

Chiara Lubich: Jézus bennünk lakik a Szentlélek által

Mária a legnagyobb ajándékot adta nekünk: Jézus Krisztust. Ez az ajándék felülmúlja a világ összes kincsét, mert az élet forrását jelenti! Aki Jézust szívébe fogadja, az új életre kel, és övé az örök boldogság! Mária iránti tiszteletünknek és hálánknak ez az alapja!

Mária életet adott!

Az őszi hónapok Mária lelkiségének szépségében telnek. Mária születésnapja (szept. 8.), neve napja (szept. 12.), rózsafüzér királynéja (okt. 7.), magyarok nagyasszonya (okt. 8.) Ezek az ünnepek ajándékok számunkra, mert rámutatnak arra, hogyan élhetünk Krisztusban és hogyan fogadhatjuk be a természetfeletti élet gazdagságát. Ha Mária életét egyetlen szóval akarnánk kifejezni, azt kellene mondani: „adás". Ez az emberi élet értékmérője. Ahogy növekszünk a szeretetben, úgy növekszik bennünk az adni-tudás képessége. A gyermekre az a jellemző, hogy mindent kapni akar. Megszokta, hogyha valaki látogatóba jön, hoz neki valamit. Egy idő után már számít rá, hogy elhalmozzák ajándékokkal. Amikor azonban felnőtté válik, beáll egy fordulat nála. Attól kezdve adni akar, mert szeretetét ki akarja fejezni. Az adás, adni tudás művészet! Hogy mikor, hogyan, milyen formában, mit ad valaki, ezzel kifejezi szeretetének mélységét. Aki a legszükségesebbet is meg tudja osztani azzal, aki a legjobban rászorul, az már a hősies szeretet példáját mutatja.

Ha a szentek életét nézzük, mindegyiknél megtaláljuk az állandó adni-akarást. Páli Szent Vince, Teréz anya soha nem fáradt bele mások szolgálatába. Ezt a szűnni nem tudó adni-akarást csak úgy tudták megvalósítani, hogy előtte odaadták életüket Istennek.

A Szentírásban találunk egy érdekes jelenetet, amikor Illés próféta ennivalót kér egy özvegyasszonytól (1Kir 17,12). Mivel az asszony nagyon szerette az Urat és tisztelte a prófétákat, az utolsó falatot is odaadta neki. Ez annyira kedves volt az Úr előtt, hogy az özvegyasszony annyi lisztet és olajat kapott tőle, ami bőven elég volt az új termésig. Az Úrnak örömet szerzünk, amikor szeretettel megvendégelünk valakit. A napokban mondta egy pszichiáter, hogy lelkileg is megerősödünk, ha a háziasszony nagy szeretettel készíti el az ebédet számunkra.

Érdekes tanúságtételt olvastam erről Kornélia Boomtól. Egy afrikai város börtönébe ment el két missziós barátjával. Barátai olyan szépen beszéltek Isten szeretetéről, hogy úgy gondolta, ő már nem tudna semmi újat mondani. Kitalálta azonban, hogy meglepi a rabokat. Sütött ötven darab lekváros buktát és az előadás végén minden jelen levőt megkínált a süteménnyel. Mikor egy év múlva újra erre jártak, megkérdezték, hogy mire emlékeznek az akkor hallott tanításból. Mindenki a lekváros buktát említette. Kiemelték, hogy Kornélia olyan kedvesen és szeretettel adta, hogy többen sírtak a meghatottságtól.

Mária a legnagyobbat adta nekünk: Jézus Krisztust. Ez az ajándék felülmúlja a világ minden kincsét. Ezt az ajándékot azért tudta nekünk adni, mert előtte már odaadta életét Istennek. Szívének szeplőtelen tisztasága jelzi, hogy a Szentlélek akadálytalanul tudott működni benne. A szeretetnek olyan lángoló tüze járta át, hogy mi alig tudjuk azt elképzelni. Ebben a tűzben soha semmit nem akart magának megtartani. Semmit nem akart birtokolni. Szegénysége volt a legnagyobb gazdagsága. Életét úgy tekintette, mint ami fölött az Atya rendelkezik. *„Az Úr szolgáló leánya vagyok"* (Lk 1,37) – vallotta magáról. Azért tudott erős lenni Jézus keresztje alatt is, mert kezdettől fogva odaadta fiát az Atyának: *„Legyen nekem a te igéd szerint"* (Lk 1,37). Ezt nemcsak a fogantatás pillanatára értette, hanem egész életére, és életének minden eseményére.

Jézus egy alkalommal megdicsért egy özvegyet (Mk 12,40), mert utolsó pénzét is odaadta az Úrnak. Érdemes elgondolkodni azon, hogy mennyire engedjük meg az Úrnak, hogy beleszóljon pénzünk beosztásába. Akkor is, amikor kevés van, és alig elegendő a kiadásokra. Egy francia író leírja könyvében egy gazdag kereskedő utolsó óráit. Egész életében nyomorgatta a szegényeket, zsugori volt, minden vágya arra irányult, hogy minél több pénze legyen. Zsugoriságában a szíve teljesen megkeményedett. Rokonait, barátait elhanyagolta, senkin nem segített volna. Élete utolsó órájában kétségbeesve ült szobájában és számolgatta pénzét. Tudta, hogy most mindent itt kell hagynia. Kezdett ráébredni, hogy egész élete semmit sem ér, mert soha senkit nem szeretett.

Jézus meg akar tanítani minket az adásra. Ha igazán megtértünk, úgy kell nézni életünket, képességeinket, tehetségünket, javainkat, pénzünket, hogy ezek mind Jézus tulajdonai. Ő a főnök, Ő a király, Ő a tulajdonos. Mi csak kezelői vagyunk a ránk bízott javaknak. Ezért kell kérnünk az Urat: „Uram, kérlek, oszd be javaimat, pénzemet, életemet úgy, ahogy Te akarod, mert én a Te szolgád vagyok, legyen nekem a Te szavaid szerint."

Katona István
főszerkesztő

MEDJUGORJE – a lelki megújulás forrása

(Kivonat Dr. Tomislav Ivancic professzor prédikációjából, amit a medjugorjei jelenések 25. évfordulójának alkalmából mondott az ünnepi szentmisén.)

Kedves Testvéreim!

Hogyan lehetséges, hogy Isten Anyja eljön hozzánk? A Medjugorjéban élő hívők sosem gondolták, hogy ez megtörténhet, hogy emberek áradata jön majd erre a vidékre. Így hát mindaz, ami itt történik, felülről való ajándék. Az, hogy Te itt vagy – pontosan Te, kedves zarándok –, itt vagy ma este, ez ajándék számodra. Olyan ajándék, amelyre sokan vágynak, de nem tudnak hinni benne. Sokan akarnak hinni benne, de nem tudnak... Ha azt kérdezed, miért pont Te, erre a kérdésre csak egy válasz van: **mert Isten kiválasztott Téged!** Miért pont Téged választott ki? Mert bízik benned és hisz abban, hogy – úgy, mint Mária – befogadod Isten szavát, amelyet itt ad neked, és ez az ige olyan nagyra fog nőni benned, hogy Istenné válik, Jézus Krisztussá, és ezután ahová csak mész, az emberek azt fogják mondani: „Hogyan lehetséges az, hogy te jössz hozzám", és ahová csak megérkezel, az emberek szíve megdobban az örömtől, mert eljöttél hozzájuk. Ezért fontos hallgatni a szentmise olvasmányait, ezért kell keresni ma este is azt a szót, azt az Igét, amely megérint Téged és amely beköltözik szívedbe és elkezd gyümölcsöt teremni!

1. Krisztus a hit által lakik a szívünkben

Mária azért jött el hozzánk, hogy megtanítson bennünket arra, hogyan válhatunk Fiának édesanyjává és édesapjává, hiszen még mindig nem tudjuk befogadni és elfogadni Isten szavát. Az Igének, mint isteni magnak, el kell jutnia értelmünktől a szívünkig, a prédikációtól a szívünkig. Azt mondják, Jézusnak könnyebb volt elhagynia a mennyet, hogy lejöjjön a földre, mint nekünk az Ő szavát átengedni értelmünkből a szívünkbe.

Az a tapasztalatom, hogy akár száz prédikációt is mondhatok, akár kétszázat is meghallgathatok és kigondolkodhatok, elmélkedhetem is róluk, de ettől semmi nem fog történni. Annyi vetőmagot vehetsz, amennyit akarsz, de ha csak a zsebedben tartod, mi lesz belőle? Azért kaptál meghívást ide, hogy a Te termőföldedbe belehulljon az Ige, mint mag a földbe. És tudd, hogy Jézus az Isten Igéje, hogy Ő a mag, Ő a lámpás. Ő szól ma este hozzád a pap által, és azt kérdezi tőled, akarsz-e engedelmeskedni Neki, meg akarod-e hallani, amit mond és meg akarod-e érteni? A legnehezebbnek az engedelmesség tűnik. Az egyetlen dolog, amire szükségünk van az életben az, hogy az Igének legalább egy része gyökeret verjen a szívünkben. Bárcsak lenne egy szó, amely ma este megérint Téged. Ezt a szót, ezt az Igét ismételgesd magadban, őrizd a szívedben, mert ezen Ige által Jézus maga fog eljönni hozzád és gyümölcsöt fogsz teremni.

A mi tragédiánk az, hogy mindig homokra építjük házunk alapját, nem pedig sziklára. Jézus azt mondja, hogy az építi homokra a házát, aki hallgatja ugyan az Igét (ezek azok, akik meghallgatják a prédikációt), de sohasem váltják életre.

Ditrich Bonhöffer azt mondja, számára mindig problémát jelentett az, hogy mi a hit. Egyszer egy katolikus pappal beszélgetett Franciaországban, aki azt mondta neki, olyan boldogan lenne szent! Ő pedig azt válaszolta: „Én csak egyet szeretnék megtanulni, mégpedig azt, hogyan kell hinni."

Hogyan verhet gyökeret szívemben az Ige, amikor olvasom a Szentírásban, vagy hallgatom a prédikációban? Mindannyian tudjuk, hogy *„minden lehetséges annak, aki hisz"*. Tehát mindannyian tudjuk, hogy csak hinnünk kell, mert hit által Krisztus lakik a szívünkben. Tudjuk azt is, hogy a hit által fogunk üdvözülni, hogy Jézus azt mondja, *„ne félj, csak higgy"*, de mi is az a „hit"? Mindannyian azt gondoljuk, hogy hívők vagyunk, és azt hisszük tudjuk, mi is az a hit, de mi is az valójában? Jézus azt tanította apostolainak: *„Ha azt mondjátok ennek az eperfának, hogy verj gyökeret a tengerben, megteszi, ha hiszitek. Ha hisztek, olyan csodákat fogtok végbevinni, mint én."*

2. Istenem, rendelkezz velem szabadon!

Ez miért nem történik meg velünk? Azért, mert általában úgy próbálunk hinni, hogy igyekszünk, kínlódunk, rágondolunk. Ez azonban nem hit. Ez esetben megtörténhet, hogy elmegyünk a mérhetetlen kincs mellett, mely huszonöt év óta, mint a legcsodálatosabb gyöngyök sokasága felhalmozódott ezen a helyen, itt Med-

jugorjében. Mária először is azt szeretné, hogy: **higgy!** Azt mondta neki nagynénje, Erzsébet: *„Boldog vagy, mert hittél."* Nézzük meg, hogyan hitt ő, amikor Gábriel angyal rövid prédikációt tartott neki. Először is azt adta tudtára, hogy mi fog történni, és Mária erre azt mondta: *„Igen, történjék velem szavaid szerint."*

Emlékszem, nekem három hónapra volt szükségem ahhoz – mely tele volt szenvedéssel és harccal –, hogy azt mondjam Istennek: „Istenem, tégy velem, amit akarsz, rendelkezz az életemmel!" Miért? Mert féltem attól, hogy Isten visszaél vele, hogy keresztet fog küldeni nekem. Valahogyan mindannyian így gondoljuk. Akkor azonban azt mondtam Neki: „Igen, rendelkezz velem szabadon!", és nagyobb lettem, mint gondoltam.

Emlékszem, amikor halálosan megbetegedtem és az orvosok azt mondták, két hónap múlva meg fogok halni. Akkor csak egy kincsem volt, hittem és azt gondoltam: „Istenem, Te fogsz engem meggyógyítani", de nem történt semmi. Istenhez kiáltottam, ígéretet tettem Neki, de nem történt semmi. Amikor azonban elolvastam Jézus ezen szavait: *„Aki elveszíti érettem az életét, az megmenti, de aki meg akarja menteni életét, az elveszíti"*, ezek értelmét azon az estén felfogtam és béke töltött el. Majd háromnapi harc után azt mondtam: „Uram, elfogadom, kész vagyok meghalni." Miután ezt kimondtam, hiába vártam három, majd öt hónapot, hogy megérkezzen a halál, nem jött. Később megértettem, hogy Istennek „igen"-t kell mondani, kezébe kell helyeznünk mindent, hogy Ő rendelkezhessen az életünkkel. Isten nem akarja a Te fizikai halálodat, nem akarja, hogy beteg legyél, Ő azt szeretné, hogy Te növekedj, hogy higgyél Benne, hogy olyan nagy legyél, mint Ő, és hogy legyen bátorságod elhinni, Ő csak jót akar neked!

3. A hit annak felismerése, hogy Isten szeret téged

Emlékszem a nyolcvanas évek elejére, amikor az a kicsi folyócska elindult, melyet medjugorjei eseményeknek hívunk. Emlékszem, mindenhol ez állt: „hit, hit, hit." A hit annak felismerése, hogy Isten szeret Téged. A hit annak felismerése, hogy Isten soha sem fog megsemmisíteni Téged. A hit annak felismerése, hogy Isten mindig ki fog emelni Téged a kritikus helyzetekből. A hit biztonság, hogy Istenre mindig támaszkodhatsz, mint biztos támaszra, mint biztos alapra. A hit annak felismerése, hogy Isten szeret téged. A hit biztonság, hogy térdre borulj Előtte és azt mondd Neki: „Igen, Te vagy az én édesapám!"

Miért félünk mi Istenben hinni? Miért félünk elfogadni azt, amit Jézus mond? Miért nem mondjuk: „Tessék, rendelkezz az életemmel?" Emlékszem arra, amikor azt mondtam Istennek: „Kész vagyok meghalni, elfogadom a halált." Azon az estén voltam a legboldogabb. Nem emlékszem boldogabb percre az életemből. Csak azt éreztem, hogy nem félek többé a haláltól, hogy az ég velem van, csodálatos szabadság tölti be életemet és most már Isten oldalán állhatok.

A hit annak felismerése, hogy valaki szeret téged. Miért vagyok katolikus és hívő, a Katolikus Egyház papja? Csak azért, mert felismertem, hogy Isten a szeretet és felismertem azt, amit Jézus mondott: *„Ahogy az Atya szeret engem, úgy szeretlek én téged, maradj meg az én szeretetemben."* Amikor felismertem, hogy fürödhetek az Ő szeretetében, akkor váltam boldoggá, azzá, aki vagyok. Ha pedig Isten a szeretet, akkor nekem már semmitől sem kell félnem. És ha nehéz helyzeten, viharon és sötétségen keresztül vezet is, tudom, hogy megtalálom az utat és végül az erdei tisztást.

Hiszed-e, hogy Isten a szeretet? Tudom, hogy hiszed, Ő a Szeretet elvont értelemben, de elhiszed-e, hogy Isten a szeretet a Te számodra, hogy pont Téged szeret, hogy Isten gyönyörködik abban, hogy megbocsáthatja bűneidet és Isten örömmel megszabadít Téged félelmeidtől, betegségeidtől és a haláltól? Hiszel ebben? Hiszed-e, hogy Isten azt szeretné, hogy sikeres légy a munkádban, hogy Te legyél sikeres, hogy nagy ember legyél, szent ember, hogy olyan legyél, mint Jézus?

Jézus eljött és magára vette emberi természetünket, így isteni természetet adott nekünk, és azt mondta: *„Ott lesztek majd, ahol én vagyok, azokat a tetteket fogjátok végbevinni, melyeket én cselekedtem, és velem lesztek a dicsőségben."* Szent Péter azt mondja, hogy mi az isteni természet részesei lettünk – és ez az, amire Medjugorje megtanít bennünket.

Ha sikerül ma egyedül átugranod az árnyékodat, ha sikerül ma este kimondanod: „Megyek és megpróbálok valami újat" (de lelki és nem tudom milyen kínok és szenvedések nélkül, békésen, szabadon), „itt vagyok Uram, én mostantól kezdve hiszem, hogy szeretsz", akkor meg fogjátok látni, hogy a hit csodálatos. A hit magában hordozza a megtérést és a barátokat. És a megtérés nemcsak azt jelenti, hogy ellene mondok a bűnnek – persze azt is –, de megtérni azt jelenti, Istent teszem első helyre az életemben. A megtérés mindenekelőtt azt jelenti: „Megyek hinni a Te szavadban. Ha veszélyesnek is tűnnek ezek a szavak, én elindulok a hit útján. Add, hogy lássam, Benned hiszek, Te vagy a szeretet." Hányszor szerepel ez a Szentírásban, bennünket mégis sokszor elfog a félelem. Vedd fel mindennap a keresztedet. Csak addig fog kínozni téged a kereszt, amíg el nem fogadod, és ha nem fogadod el, akkor vonszolnod kell. Megtérni azt jelenti, hogy Jézus oldalára állok, elindulok, hogy befogadjam az Ő szavát, és ekkor megvalósul a földön az ég.

Megtérni és hinni még valamit jelent: azt, hogy elhiszed, Te is szentté válhatsz. Mi katolikusok és hívők leginkább attól szenvedünk, hogy hamis alázat van bennünk. Isten nem azt szeretné, hogy mi átlagos, kis semmilyen hívők legyünk. Egy napon majd azt fogod mondani: „A Katolikus Egyház legnagyobb szentje szeretnék lenni, az emberiség legnagyobb embere, a legjobb édesanya – Uram, szabadon tedd meg ezt velem!" Mikor fogod ezt mondani? És hogyan leszel valakivé, ha sohasem mondtad Istennek, és nem adtál erre engedélyt neki? Miért félnek a hívők annyira attól, hogy olyanok legyenek, mint Jézus!? Ne félj, keresztjeid, sikertelenségeid mindig lesznek, de amíg Istennel vagy, mindig fel fogsz emelkedni. Hinni tehát azt jelenti, hogy folytatni a jövőt. Hinni azt jelenti, vannak vágyaim – szent szeretnék lenni, szeretném, hogy Isten bennem lakjon. Hinni azt jelenti, tudom, hogy most bennem van Jézus, tudom, hogy minden új lesz.

4. Itt van a hit iskolája

Ma mindannyian készek vagyunk arra, hogy szentáldozáshoz járuljunk, de kérdezem én, mi lesz Jézussal az áldozás után? Mi fog történni miután szentáldozáshoz járultunk és elénekeltük a szentmise záró énekét? Mindannyian hazamegyünk vacsorázni és többé már senki sem gondol Jézusra. De Jézus benned van! (Keresztségünk által mindannyian a Szentlélek templomává lettünk.) A szentáldozás után Te tabernákulum vagy! Ki gondol közülünk arra, hogy egy gyertyát fogjon a kezébe és szentáldozás után a meggyújtott gyertyával végigmenjen a városon, hogy mindannyian lássák (ezt a tabernákulumot), hogy Jézus Krisztus áthalad a mi városunkon? Emlékszel-e arra, hogy valaha is a szentmise után, amikor hazaértél, ezt mondtad: „Jézus itt van, a mi házunkban Jézus van jelen, velünk lakik a lakásunkban." Akarsz-e éjszaka arra emlékezni, akarsz-e arra gondolni, amikor hazatérsz: „a mi buszunkon Krisztus az Úr; a mi autónkban Jézus velünk utazik, Jézusom áldj meg minden helyet, melyen áthaladunk!" Ez a hit! De ha ez a hit nem válik gyakorlattá, mit használ nekünk? Ha a mag nem hullik a földbe és el nem hal, mi haszna van?! Ez Medjugorje! Medjugorje iskola, ahová Isten hív téged és azt mondja, gyere és tanulj! Legyél itt néhány napig, mert itt csodálatosak az elmélkedések és a szentségimádások, hallgasd a szíveddel, hogy mi is szól hozzád a prédikációból. „Szólj Uram, hiszek Neked, hiszek Benned, meg akarom tenni, amit mondasz." Aztán menj haza.

Belőlünk egy valami hiányzik: hogy azok legyünk, akik vagyunk, hogy először is legyünk hívők és legyen bátorságunk azzá lenni, amik nem vagyunk. Te sohasem az vagy, aki vagy. De van elképzelésed arról, amivé válnod kell. Másnak, jobbnak, szentebbnek, jobb édesanyának, jobb munkásnak, jobb mérnöknek, jobb orvosnak kell lenned... Ez az, amitől szenvedünk. Ezért vagyunk annyira betegek, ezért vagyunk annyira kritikusak és ezért szedünk állandóan gyógyszert a depresszió ellen, és ebből fakadhat minden lehetséges betegség. Ezért van félelem és ezért nem urai, hanem rabjai vagyunk önmagunknak.

Ma este Medjugorje hív Téged! Ma este idevonz Téged Jézus Krisztus édesanyja! Ma eljön Mária és azt mondja: „Hogy vagytok, drága barátaim?" Ma Mária mindannyiunkhoz eljön és azt mondja: „Úgy hallasz-e engem a szíveddel, ahogyan édesanyád beszél hozzád és szeret? Mered-e szívedet legalább egy szóval táplálni? Megengeded-e, hogy benned megszülessen és úgy vidd a világba Jézust, ahogy én tettem?"

Amikor holnap majd hazamentek, az emberek megkérdezik: „Mit csináltál Medjugorjéban, hoztál nekünk valamit, jobbá válik-e családod ezután?"

Elhiszed-e, hogy tudsz jobb lenni? Ha Te megváltozol, minden meg fog változni, mert mindaddig sötétség van a házadban, amíg a lámpa nem ég. Csak javítsd meg a lámpát és az egész ház világos lesz. Csak hidd el, hogy Te fény lehetsz, hogy Isten szeret Téged, és mássá tudsz válni, és így a világosság fel fog ragyogni a házadban, a munkahelyeden és a házában! Igen, Medjugorje sokak számára ajándék. És ezért, míg gondolkodom, látom a huszonöt év történelmét, hallom hogyan kapjuk szünet nélkül az Evangélium üzeneteit: „higgy, imádkozz, tanulj meg imádkozni, beszélgess Istennel, tanulj meg szívből imádkozni." Ne csak szavakkal imádkozz, imádkozz legalább egyszer egy rózsafüzért, amíg nézed a Szűzanyát, imádkozz el naponta legalább egy Miatyánkot úgy, hogy közben a lelki szemeiddel nézed a Mennyei Atyát és a többi magától meg fog történni.

Miért mindig ugyanolyan módon ismételjük az imát, miért nem engedjük meg, hogy változzon?

Azokkal a tanulókkal a legnehezebb, akik sohasem készítik el a házi feladatot. Azokkal az emberekkel a legnehezebb, akik mindig ugyanolyanok. A legnehezebb azokkal, akik megélnek 50-60 évet és azt mondják, hogy az öregek már nem tudnak semmit sem megtanulni. Ez hazugság. Mert a lélek határtalan és vágyik arra, hogy más legyen, tanuljon, szeressen, másként imádkozzon, sikeres és jobb legyen. Elhiszed-e, hogy Isten alkotott és Istennek nagy terve van veled és megengeded-e Neki, hogy ezt megvalósítsa?

5. Medjugorje azért van, hogy mi megváltozzunk

Imádkozni! Milyen csodálatos! Mielőtt imádkozol, szemléled-e Jézus vagy a Mennyei Atya arcát? Miután beszélni kezdesz, érzed-e, hogyan változik szíved, az Is-

teni Szív a te szívedbe árad, a te szíved pedig az Isteni Szívbe? Sohasem éltétek meg ezt? Ez Medjugorje! Medjugorje tapasztalat, mely a látnokok tapasztalatával kezdődött. Azt mondták: „Van tapasztalatunk, látjuk a Szűzanyát!"

De nem ők voltak a fontosak. Számunkra az a fontos, hogy az ég ilyen közel van, hogy a Szűzanya közel van és ezért a halál nem a véget jelenti. A Szűzanyával úgy lehet beszélgetni, mint egy valóságos emberrel, mert ő ismeri a mi nyelvünket – a te nyelvedet –, minden nemzet nyelvét. Az éggel olyan közvetlen lehet a kapcsolatunk, ezért már nem kell félnünk a haláltól, mert a halál csak átlépés egy másik világba, ahol nincs szenvedés, ahol mindent megértesz, és nevetni fogsz azon, hogy milyen naívak voltunk a földön.

Ha ma este megtanulunk imádkozni, és ha a következő év azért lesz, hogy megtanulj hinni, imádkozni és megtérni, akkor milyen örömmel fogunk majd itt összejönni és milyen csodálatos tapasztalatokat fogunk megosztani egymással! Mert Medjugorje itt van, hogy megváltoztasson minket. Miért? Hogy megváltozzon a világ. Medjugorje magasztos evangelizáció, melyet a Szűzanya kezdett el, és hogy ezt megvalósíthassa, meghívott téged, hogy meghalld és befogadd az Igét. Ez az Ige fogja lehívni a Szentlelket, mint ahogyan a földbe hullott mag az esőt, és az Ige növekedni fog benned és te naggyá leszel.

Gondoljatok csak arra, hogyan éltétek meg a szentgyónásokat, gondoljatok csak arra, mi késztet benneteket, hogy újra és újra Medjugorjéba jöjjetek – a tapasztalatok, élmények, hogy jól éreztétek itt magatokat, Istent tapasztaltátok meg, megéreztétek, hogy Ő közel van, hogy átalakított titeket, hogy perspektívát ajándékozott nektek és egy új élmény, egy új jövő kezdett élni bennetek.

Milyen jó azokkal együtt lenni, akik hisznek a jövőben. Milyen jó azokkal együtt lenni, akik nem beszélnek negatívan és nem a rosszban hisznek, mert a rossz a hiányt jelenti. Valami nincs, mert a rossz nem létezik, mert a rossz csak a jó megvonása, és ha hiszel a jóban, akkor mérhetetlenül gyarapodni fogsz. Emlékezzünk csak, hogy a Szűzanya tanított bennünket, hogyan kell jól gyónni, és hogyan kell helyesen kibékülni, hogyan kell megbocsátani, és azt mondani bocsáss meg; és ami még fontosabb: hogyan hidd el, hogy bűneid bocsánatot nyertek.

Tragikus számomra, amikor néha tapasztalt idős hívőket megkérdezek, akarsz-e halálod után rögtön a mennybe menni, ők pedig azt válaszolják: „Ó nem, fiatal koromban bűnöket követtem el, ki tudja, mi van a bűneimmel." Hogyan lehetséges az, hogy egy hívő ember, aki százszor, de lehet, hogy ezerszer meggyónt már, nem hiszi el, hogy bűnei bocsánatot nyertek?! Hogy lehet az, hogy az az ember, aki tízszer megmosta a kezét és látja, hogy tiszta, nem hiszi, hogy valóban az? Hogy lehetséges, hogy aki bűnbánatot tartott, nem hiszi el, hogy tisztává, szabaddá lett és a bűnnek nincs felette hatalma? Miért nézünk mindig hátra, amikor Jézus azt mondja, hogy, aki hátra tekint nem méltó Isten Országára? Ez azt jelenti, hogy nem lesz isteni erőd, ha hátrafelé tekintgetsz. Miért ragaszkodsz oly nagyon a bűneidhez, és miért beszélsz örömmel a múltban elkövetett bűneidről, ahelyett, hogy a jövő erényeiről szólnál? Miért nem hiszed el, hogy Jézus azt mondja, megbocsáttattak bűneid, és ha ti megbocsátotok, akkor ti is elnyeritek a bocsánatot? Miért nem hiszünk Neki? Ne tegyük így, mert ha szüntelenül magunkban hordozzuk a valótlan bűnöket, melyek irreálisak, az nagy mértékben rombolja testünket és lelkünket. Milyen sok pszichikai beteg van, akik súlyos skizofréniában szenvednek és sok súlyos új betegség is van. Mennyire rombolja ez a lelket, és mindez csak azért, mert nem tudjuk elhinni, hogy szeretve vagyunk és bocsánatot nyertek bűneink.

Testvérem, feladatul kaptad, hogy megtanulj hinni a bűnök bocsánatában. Miért mondjuk, hogy „hiszünk a bűnök bocsánatában, a test feltámadásában és az örök életben", ha ezután megint azt mondod, hogy az én bűnös múltam miatt nem jutok el az örök életre?

Természetes, hogy amíg a múlt bűneit cipeled, nem tudsz előre haladni, mert múltad hazug terhei fogva tartanak, lehúznak és soha sem lesz belőled szent és jobb ember. De ha tudod, hogy szabad ember vagy, hogy Isten színe elé fogsz menni, és hogy Isten át fog ölelni téged, a Szűzanya hogy fog örülni, hogy végül hittél. Gondoljuk csak meg, hogy millió és millió keresztény szenved hazug bűnök miatt, mert nem hisz a bűnök bocsánatában. Ezért lelki fürdő Medjugorje, klinika, mely gyógyít minket, mert ha a szellem egészségessé válik, akkor a fizikai betegségek hetven százaléka meggyógyul. Az orvostudomány azt állítja, hogy a fizikai betegségek hetven százaléka lelki eredetű. A lelki betegségek nagyrészt azért alakulnak ki, mert nem hiszel a bűnök bocsánatában, nem hiszel Isten szeretetében, nem akarsz jobbá válni. Ez rombol téged és hetven fajta új betegséget idéz elő benned, melyet alapvetően sem vírus, sem baktérium nem okozhat, sem a szervezet immunrendszerének gyengülése, mert ezek lelki eredetűek.

Ó, mennyire fontos hívőnek lenni, és milyen fontos ma este Máriának örvendezni.

Dr. Tomislav Ivancic professzor

ISTEN SZERET!

Isten szeret?

„...mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket"(1Jn 4,16)

Isten szeretet. Erről szól a Szentírás, első lapjától az utolsóig. Mi sokszor mégsem tudunk mit kezdeni vele, pedig amíg nem hisszük Isten szeretetét teljes szívünkkel, addig nem is vagyunk igazán keresztények... Hogy is van ez?

Igen hosszú utat kellett megtennem ahhoz, hogy Isten szeretetének tanúja lehessek. 16 éve elolvastam a Szentírást és megtértem – Jézus szerelmese lettem. Utólag visszanézve, egész életemben a szeretetet kerestem. Amikor az Újszövetséget a kezembe vettem, alig hittem a szememnek: Jézusban ráleltem! Egymás után faltam az „evangéliumokat", bár fogalmam nem volt arról, mit jelent. A szívemnek Jánosé volt a legkedvesebb. Többször is elolvastam – és hittem. Egyetlen kérdésem maradt csupán, hogy mindez megtörtént-e vagy olyan mondaféle. Jézus itt járt a földön, zsidóként Názáretben? Nemsokára erre is megérkezett a válasz. Utam minden nap a pesti Boráros téren át vezetett, egy utcai könyvesstand mellett. Néha megálltam végigböngészni. Találtam ott egy érdekes könyvet Víz Lászlótól: „A torinói lepel" címmel. Megvettem, bár még nem hallottam a nevét. A könyv Jézus halotti leplérről szólt, ami nagyon megrendített, szinte az ötödik evangéliumot jelentette nekem. Sírva olvastam végig. Értetlenül álltam azon tény előtt, hogy ha mindezt leírták, hogyan létezhetnek még ateisták?!

Ezután két évig csak tanulmányoztam a Bibliát. Elejétől a végéig, oda-vissza, és ittam a szavakat. Azt mondtam az Úrnak, hogy én ezzel akarok kelni, és ezzel akarok feküdni, mintha mindig velem lenne. Mit velem, bennem, mert ezek csodálatos gondolatok! Bárcsak „két lábon járó Biblia" lehetnék – mondtam, és Ő meghallgatta kérésemet... nem tudom hogyan, de fejembe adta életadó, szép Igéit... Két év elteltével elkezdtem keresni Isten népét. Kik ők, hol vannak most? A Biblia írt efezusiakról, rómaiakról, de nem szólt semmit katolikusokról, reformátusokról – a többiről még nem is hallottam. Minden osztálykiránduláson műemlék templomokat mutattak, ezért azt hittem, azok múzeumok, teremőrökkel és látogatókkal. Hosszú utamról: a baptistáktól, a reformátusokon át a katolikusságig, most nem szólok, mert az egy külön történet. Zárójelben csak annyit, hogy igen dühös voltam e sokfélesége gért, mondván, hogy én most honnan tudjam, melyik miben tér el, amikor én egyiket sem ismerem!! Hogy bizonyos dolgokban nem értenek egyet, és tanításaikban különböznek, biztos, mivel **különváltan** hangsúlyoznak bizonyos dolgokat, majdnem ugyanazt a Bibliát tartva kezükben. Végül is Isten belekóstoltatott majd mindegyikbe... Pál így ír: *„Azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, hogy viszálykodások vannak közöttetek. Úgy értem, hogy mindenki így beszél: »Én Pálé vagyok, én Apollóé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.« Hát részekre szaggatható Krisztus? Talán Pál feszíttetett meg értetek?"* (1Kor 1,11-13) *„Nem az számít, aki ültet, sem az, aki öntöz, hanem egyedül Isten, aki a növekedést adja"* (1Kor 3,3-6). Most az egyik azt mondja, én Lutheré vagyok, a másik, én Kálviné, a harmadik meg xy hitújítóra esküszik... Amikor a világ egyik részében Buddhára esküsznek, a másikban Mohamedre... legalább mi keresztények meghallgatnánk végre Jézus kívánságát: *„Szent Atyám, tartsd meg Őket a Te nevedben, amelyet nekem adtál, hogy egy legyenek, mint mi... hogy mindnyájan egy legyenek; ahogyan Te, Atyám bennem vagy, és én Tebenned, úgy ők is egy legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem!"* Mi fontosabb ennél? Elgondolkodtató, nem? Mindenki elmondja a Miatyánkot, benne, hogy *„legyen meg a Te akaratod..."* s aztán az ellenkezőjét teszi... igen, ilyen az ember. A legjobb szándék is vezérelje, ha az a tökéletesség utáni vágy és nem szeretet, igen messze elhajolhat a törzstől...

Még a kereszt is vita: üres legyen vagy függjön rajta a Megváltó... Mindenkinek megvan rá a maga magyarázata, és én sem akarok igazságot tenni. Mindenki legyen bizonyos a maga meggyőződésében, csak Istenért tegye! (Róm 14)

Nagyon sok időbe telt, hogy a kereszt a Szeretetről daloljon. Valahányszor csak rá gondoltan, úgy éreztem, miattam kellett meghalnia Jézusnak. Eleinte a kereszt vádolt, és új bűntudattal teltem meg. Lehet, hogy más soha nem volt így ezzel, de én sokáig meg voltam győződve arról, hogy bár Jézus megbocsátott a kereszten, de belül mégis mérges volt. Sőt, az örökös protestáns magunkba nézés még fel is erősítette mindezt. Hat év után tűnődtem el azon, vajon miért érzem magamat rosszabbnak, mint valaha? Hisz az Örömhírnek felsza-

badítóan kellene hatnia rám, ehelyett megteltem gyötrő bűntudattal! Valami itt nincs rendjén, de hogy mi, azt nem tudtam. – Végül éppen a félve félt katolikus tanítások hatására kezdett kiáradni rám a szeretet. Elkezdtem nemcsak tudni, hanem szívből hinni – milyen nehéz is volt –, hogy Jézus tényleg szeret minket. Akkor is, amikor fájdalmat okozunk Neki. Akkor is, amikor csalódást okozunk, vagy kárt teszünk művében. De hát hogyan is hihetnénk el, amikor a legtöbben soha életünkben nem tapasztaltunk ehhez hasonló szeretetet! Hiszen itt mindenki mondja, mennyire szeret, aztán ha csak a legkisebb csalódást vagy kárt okozzuk, már üvölteni kezd velünk, szid, vagy ütlegel: „én szeretlek téged, de ezt már nem csinálhatod velem" – és zutty egy pofon jobbról; „szeretlek, de te ne nézz engem madárnak, hogy még ezt is elnézem neked" – és zutty egy pofon balról. „Te senkiházi, szemtelen kölyke, hát hányszor megmondtam neked, hogy az anyád ne sirasson, hát hiába beszélek én neked..." – s ez így megy életünk majd minden napján, elsőtől az utolsóig, csak a hangvétel és a módszer változik. Szidnak és követelnek, szép lassan „agyonszeretgetnek" minket. Végül annyi szidás, gyalázás, lehurrogás, megszégyenítés után még elvárják, hogy szépek és jók legyünk! Nahát, az lenne aztán az igazi csoda! De nem így van. Megtelve kínnal, keserűséggel, „egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők" leszünk (Tit 3,7), hacsak valaki közbe nem lép...

Ezért jött el Jézus. Elhozta nekünk „új élet" című programját, ami röviden így hangzik: szeretve lenni és így szeretni másokat. Ez egészen új dolog a földön. Új életforma, új Ország, egyetlen belépési szabállyal: szeretve-szeretni. Isten szeretetében élve, egymást szeretni. Ez az egyetlen kikötés. Ha te e nélkül a kritérium nélkül csatlakoztál, akkor még nem is léptél be, az még nem az Ország. Az egy másik ország: Németország, Hollandia, Magyarország...

Jézus országalapítóként jött el közénk, hogy megalapítsa Atyja Országát a földön, ahol Atyja szabályai szerint élünk. A belépés ingyen van, kegyelemből. Útlevelünk a szeretet. A kérdés, hogy akarod-e...

Elhiszed-e, hogy van Valaki, aki ismer, és egészem másképp szeret téged? Van valaki, Aki kész volt halálba menni, csak hogy elhiggyed: nem bántana, nem védené foggal-körömmel magát, inkább meghal, minthogy ezt tegye. Neki TE vagy fontos, nem a saját igaza. Ő nem szégyell téged, nem hibáztat, nem vádol, mert szeret. Túl fájdalmon és szenvedésen át, mert eldöntötte, hogy mindent megtesz, csak hazatérjünk Hozzá. Kigondolta a lehetetlent: Isten eljön az emberért, az Örökélet romlandó testbe öltözik. Az Örökkévaló belép az ideiglenes Időbe. A Mindenható tehetetlen gyermekként kiszolgáltatva, emberek kezében gyöngédségre szorul. Anyatejjel táplálkozik az, Aki a Világmindenséget alkotta... Akié a minden; koszos, büdös legyekkel teli istállóban fekszik, Izráel poros utcáit rója fáradtan, éhesen, izzadtan. Értünk. Az Örökkön-örökké élő megkóstolja a Halált is... Mikor fogunk összeroppanni ekkora szeretet láttán? Mikor esünk térdre, Tamással együtt mondva: „Én Uram, én Istenem!"

Jézus meghalt a kereszten, hogy elhiggye végre ez a bűntől gyötört világ: Isten csak szeretet! Ártatlan, gyöngéd szeretet... Addig emel átszögezett kézzel magához, amíg életre nem szeretget minket! Őt ütlegelhették, bánthatták, nem magával törődött. Halálra kínozhatták, de nem akart mást, mint szeretni. Foligói Boldog Angéla írta: „Ő, a végtelen, Ő, a dicsőséges, elmagyarázta szenvedését és mindazt, amit értünk tett, majd így folytatta: »Nézz jól körül; találsz valamit bennem, ami nem szeretet lenne?« És lelkem világosan látta, hogy Benne minden csak szeretet. És folytatta: »Szeretett lányom, szeress engem, mert végtelenül szeretem azt a lelket, mely hamisság nélkül szeret engem.«"

Mi az, ami megnehezíti, hogy befogadva mindezt, átjárhassa életünket?

Életünk során kétféle tükörben nézhetünk magunkra. Isten Igéjének tükrében kedvesnek, becsesnek, drágának láthatjuk magunkat. A világ tükre viszont torzítva mutatja arcunkat: a másik ember szemén át, ami igen nyomasztóan tud hatni, mert az embereknek egyszerűen nem tudunk megfelelni. Ők mindig megkérdőjeleznek mindent, mindennel elégedetlenek, nekik semmi sem jó. Jézus sem bízta magát emberekre, jól tudta mi lakik az emberben. Jézus nyomában járva, helyünkön maradva, Istenben bízhatunk. Nincs szükség magyarázkodásra, attól csak még jobban belebonyolódunk a vitába. Harciasan védekeznünk se kéne, Jézus sem tette. Határozott volt, és állhatatosan nyugodt maradt. Nem kérte ki magának a rágalmazást, sem a gyalázást. Isten kegyelme elég volt Neki, a Sátánéra nem volt szüksége... Ha Isten szeret, a többi nem számít! Nem függünk sem mások véleményétől, sem igazolásától. Mi keresztények már csak Istentől függünk. Mi már kegyelemben élünk. Nincs kárhoztató ítélet ellenünk. Ebben a hitben kell megállnunk nyugodtan és állhatatosan.

Ehhez kívánok mindenkinek erőt, Isten nagyobb dicsőségére! Ámen.

Andrea

Jézus bennünk lakik a Szentlélek által

János sajátos módon beszél Jézus jelenlétéről a keresztényekben. Szent János jellegzetes megfogalmazása: a *„hívő Krisztusban"* és a *„Krisztus a hívőben"*. (Először az evangéliumokat vizsgálva – arról beszéltünk, hogy Jézus jelen van az apostolokban, a keresztényekben és minden emberben. Majd láttuk, hogy Szent Pál fordítva fejezi ki magát: mi vagyunk Krisztusban. János pedig mindkettőt állítja. Számára Krisztus és a hívő kölcsönösen egymásban laknak.)

Erről az Eukarisztiával kapcsolatban beszél: *„Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az bennem marad és én őbenne"* (Jn 6,56).

Vigasztaló ez a kifejezés: *„Bennem marad"*! Hiszen arra utal, hogy a kölcsönös egymásban-lét nem csupán pillanatokig tart, hanem tartós, folyamatos valóság. Így tehát az egész nap folyamán egyesülten maradhatunk: oly mélységesen, kölcsönösen egymásba hatolva, amelyre egyébként az ember életében nincs példa.

János a kölcsönös egymásban maradásra vonatkozóan idézi az olyannyira találó példát a szőlőtőről és a szőlővesszőkről. *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad és én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek. Ha bennem maradtok és tanításom is bennetek marad, akkor bármit akartok, kérjétek és megkapjátok."* (Jn 15,5-7)

János a 17. fejezetben is erről a kölcsönös egymásban maradásról beszél, amikor például azt mondja: *„...Én bennük, te bennem, hogy így ők is teljesen egy legyenek..."* (Jn 17,23).

Szent János nemcsak arról beszél, hogy Jézus jelen van a hívőben, hanem kifejezetten azt mondja, hogy maga a Szentháromság jön, hogy benne lakjék.

A 14. fejezet 15-23. versig tartó bekezdésének első része (16-17) a Szentléleknek a hívőben való jelenlétéről szól. A Szentlélek eljövetele Jézus mennybemeneteléhez van kötve, és az Ő feladata az, hogy jelenvalóvá tegye Jézust a hívőben. Hiszen Jézus halála előtt a tanítványok „kívül" voltak Jézuson. A feltámadás után azonban a Szentlélek által megvalósul a hívőben a megdicsőült Krisztus benső jelenléte. Itt kezdődik az új kapcsolat a hívő és Jézus között.

János így fejezi ezt ki: *„Én meg majd kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek: az Igazság lelkét, aki örökké veletek marad. A világ nem kaphatja meg Őt, mert nem látja és nem ismeri. De ti ismeritek, mert bennetek van és bennetek marad."* (Jn 14,16-17)

E szakasz második részében (18-20) János arról beszél, hogy a feltámadt Jézus jellemző vonása az, hogy az Atyánál van. És ugyanitt lehet a hívő is: Krisztus által, és hozzá hasonlóan neki is új kapcsolata lehet és lesz az Atyával. *„Nem hagylak árván benneteket, hanem visszajövök hozzátok... Azon a napon megtudjátok, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig bennem és én bennetek."* (Jn 14,18-20)

A harmadik részben (21-23) találjuk azt a feltételt, amelyet a Feltámadott szab, hogy jelen lehessen a hívőben. Ez nem más, mint a hűség parancsolataihoz, aminek a gyümölcse nagyobb belső megvilágosodás. Ha ez megvalósul, akkor a Szentháromság lakást vesz a hívőben: *„Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom őt, és kinyilatkoztatom magam neki... Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, Atyám is szeretni fogja őt. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni."* (Jn 14,21.23)

M. J. Lagrange így kommentálja ezt az utóbbi megrendítő mondatot: „Isten nem kíván sem intellektuális kulturáltságot, sem azt, hogy valakiben különleges kontemplatív vagy aszkétikus hajlam legyen. Isten nem azért jön, hogy elragadtatást vagy egyéb valamilyen külső megnyilvánulást váltson ki, hanem azért, hogy annak a lelkében lakjék, aki szereti őt. Semmi nem egyszerűbb, mint ennek a misztikának a kifejezési módja, és semmi nem mélyebb."

János az evangéliumon kívül első levelében is ír erről a kölcsönös egymásban lakozásról, azzal a különbséggel, hogy itt nem Jézusról, hanem Istenről beszél (vö. 1Jn 3,24). Tartalmilag azonban mégsem változik semmi, mert Isten jelenléte magába foglalja Krisztus jelenlétét. János első levelében egyedülálló módon állítja, hogy Jézus Isten.

Röviddel korábban János tisztázta és hangsúlyozottan aláhúzta, hogy Isten bennünk maradásának és a mi Istenben maradásunknak feltétele az, hogy tartsuk meg parancsait; a parancsokat pedig kettőben foglalta össze: higgyünk Jézusban és kölcsönösen szeressük egymást (vö. 1Jn 3,23). János még azt is elmondja, hogy az, aki biztosít bennünket arról, hogy Isten él bennünk – a Szentlélek (vö. 1Jn 3,24). Ő ösztönöz, hogy valljuk meg Jézusba vetett hitünket, és Ő ébreszti fel a kölcsönös szeretetet (vö. 1Jn 3,23-24).

Életünk alapszabályának az Új Parancsot választottuk. Ki ösztönzött bennünket, hogy éppen ezt a parancsolatot válasszuk, és ki oltott a szívünkbe ekkora hitet az Evangélium iránt? A Szentlélek. Ő volt. Neki legyen mindenkor hála! Egyben örömmel megállapíthatunk egy másik dolgot is: Ha hittünk és szerettük egymást, Krisztus bennünk volt, és mi Őbenne. Bárcsak Ő megtartana bennünket mindig ebben az állapotban!

Hadd fejezzem be ezt a rövid fejtegetést, amely Istennek (vagy Krisztusnak) a hívőben való jelenlétével foglalkozott, a kereszténység központi kinyilatkoztatásával: Isten a szeretet. János mondja: *„Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az Istenben marad, és Isten is benne marad"* (1Jn 4,16). Mert éppen a szeretet, a kölcsönös szeretet (amely feltételezi a hitet) a feltétele annak, hogy közösségben maradjunk Istennel.

A „Szeretet-Isten" az a határtalan Nap, aki megvilágosított és megvilágosít mindenkit, aki kapcsolatba kerül lelkiségünkkel. A Szeretet-Isten: Ő az, aki egész keresztény életünknek – és minden keresztény életnek – a mozgatója a múltban, a jelenben és a jövőben.

Hogy Isten szeretet, és hogy mint ilyen bennünk lakozik, erről beszél a szintén Jánostól származó jelenések könyvének egy csodálatos verse. Figyeljétek, mily fenséges: *„Nézd, az ajtóban állok és kopogtatok. Aki meghallja szavamat és ajtót nyit, ahhoz bemegyek, és vele étkezem, ő meg velem."* (Jel 3,20) Jézussal étkezni! Igen, ha a lélek megtapasztalja az Istennel folytatott bensőséges beszélgetés boldogságát, akkor az a benyomása, hogy szeretetlakomát tart Vele.

Chiara Lubich

Az örömtizparancsa

1. Minden reggel hűségesen kérdd Istentől arra a napra az örömöt!
2. Mosolyogj és tanúsíts nyugalmat kellemetlen helyzetben is!
3. Szívből ismételgesd: „Isten, aki szeret engem, mindig jelen van!"
4. Szüntelenül törekedj arra, hogy az embereknek csak a jó oldalát lásd!
5. Könyörtelenül űzd el magadtól a szomorúságot!
6. Kerüld a panaszkodást és mások kritizálását, mert ezeknél semmi sem nyomasztóbb!
7. Munkádat örömmel és vidáman végezd!
8. Ha találkozol valakivel, szívesen és jóindulattal fogadd!
9. Ha szenvedő emberrel találkozol, vigasztald meg, magadról pedig feledkezz el!
10. Ha mindenütt az örömöt terjeszted, biztos lehetsz abban, hogy rátalálsz önmagadra!

A Szentlélek ajándékai

A Szentlélek minden ajándéka, mind a hét ajándéka, a hit, remény, szeretet szolgálatában áll. A hit, remény, szeretet Isten legszebb ajándéka, amelyet számunkra készített. Mert mi ezeken keresztül leszünk legalapvetőbben új teremtmények. Ezeken keresztül leszünk a legnyilvánvalóbban a hús-vér teremtményekből Isten gyermekei. De hogy ez valóság legyen az életemben, szükségem van a hét kegyelmi ajándékra. A Szentlélek kegyelmi ajándékainak teljessége, a hit, remény, szeretet tökéletesedéséhez vezet. És ez a szentség útja is.

A II. Vatikáni Zsinat azt írta: *„Minden katolikus keresztény kötelezett az életszentségre."* Ezzel a II. Vatikáni Zsinat Isten egyik feladatát világította meg, hiszen Isten már az Ószövetségben is azt mondta: *„Én szent vagyok, és nektek is szenteknek kell lennetek!"* De a Szentlélek kegyelme nélkül ezt egyetlen ember sem tudja megvalósítani! Akkoriban a Szentlélek még nem volt maradandó ajándék. Azért, mert Ádám és Éva ősbűne nem volt még kiengesztelve. Ezt a kiengesztelődést Jézus Krisztus végezte el. Neki először vissza kellett térnie az Atyához. Ezt ünnepeljük a mennybemenetel ünnepén. Onnan küldte el a Szentlelket. És ebben a lélekben Ő ismét eljött közénk. Mert azt mondat: *„Nem hagylak árván benneteket, hanem visszajövök hozzátok. Veletek maradok a világ végezetéig minden nap."* Ő egészen pontosan tudta, hogy ezt nem fogja mindenki elhinni. Ezért mondta a tanítványainak azt: *„Vajon fog-e az Emberfia hitet találni, amikor visszajön?"*

Az Ő első visszajövetele Pünkösdkor volt a Szentlélekben. És csak az, aki Jézusnak ezt a személyes visszajövetelét elfogadja, személyesen, az Utolsó ítéletnél, amikor Jézus végérvényesen újra eljön, csak azok a személyek lesznek az örök életbe felvéve, akik Jézusnak ezt az első visszajövetelét elfogadták. A Szentlélek kegyelmi ajándéka nélkül nem tudunk Krisztushoz hasonlatosak lenni. A Jézushoz való hasonlatosság nélkül az Atya nem fogad be minket a Mennyek országába.

A Szentlélek a megigazult ember lelkében lakik. Ez a Lélek szakadatlanul tevékenykedik. Belülről állandóan tökéletesít minket. Mindig hasonlatosabbá tesz Jézushoz. Tevékenységét a kegyelmi ajándékokon keresztül valósítja meg.

Egy másik ilyen ajándék az **imádság**. Ez Isten csodálatos kegyelmi ajándéka, hiszen ez az ajándék adja számunkra az Istenben való örömöt. Ez az ajándék közvetíti számunkra a kegyelmet, hogy könnyen és örömmel tudunk imádkozni. Ezen az adományon keresztül ismerjük fel, és tapasztaljuk meg a lélekben, hogy minket Isten vonz arra, hogy Vele beszéljünk. És az Isten bennünk vágyat ébreszt, hogy teljesen Istenre ráhagyatkozó életet éljünk. Teljesen Felé forduljunk. Lelki igényt kapunk a szívünkbe, hogy saját magunkat Jézuson keresztül az Atya kezébe tegyük le. Ez az Istenben való békének és közelségnek a kegyelmi élménye. Elmélyült elmélkedés.

Minden kegyelem és minden ajándék Istentől jön. De az adományokkal egy veszély is jár. Nevezetesen az, hogy mi magát az adományt fontosabbnak gondoljuk, mint azt, aki az adományt adja. Ha mi az adományt fontosabbnak gondoljuk, mint Istent, akkor eltévesztjük az utat. Érzéseknek és elképzeléseknek adózunk, amelyekbe a gonosz lélek bele tud kapaszkodni, és el tud téríteni minket Istentől. Vagyis a legnagyobb óvatosságra kell intenünk magunkat. Ha mi jámbornak mutatkozunk, akkor az már veszélyes is.

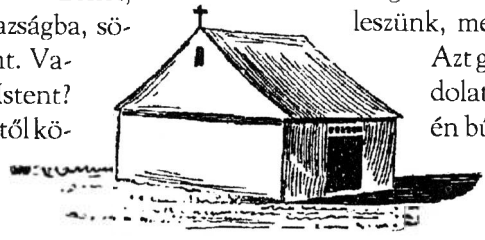
Az Efezusi levélben ez áll: *„Ne legyetek értelmetlenek, hanem fogjátok fel Isten akaratát... Ne részegedjetek le a bortól, mert abból erkölcstelenség fakad, inkább teljetek el Lélekkel."* (Ef 5,17)

Hogyha azt mondja Pál apostol, hogy *„ne részegedjetek le a bortól"*, ezalatt minden más lelki kábítószert is ért. Van például rossz zene, vagy vannak rossz képek, amelyek negatív élményeket ébresztenek bennünk, és ezek eltávolítanak minket Istentől. Ezzel szemben Pál apostol azt a javaslatot teszi, hogy *„zsoltárokat, himnuszokat zengjetek, úgy ahogy azt a Lélek adja."* Dicsőítsetek, áldjatok, énekeljetek teljes szívetekből zsoltárokat az Úrnak. Ezen nem valami profán evilági bölcsességet, vagy tudást értünk, hanem Istenről való tudást. Avagy Isten bennünket önmaga tanít. Ez a csodálatos ajándék segítségünkre van felismerni és megérteni azt, hogy nem szabad megmaradnunk Isten közelsége élvezetének élményénél. Mert Isten közelségének az élménye még nem maga Isten, hanem csak egy Istenről való élmény. De mi magát Istent keressük. Közösséget Istennel a Szentlélek által, nem pedig Isten közelségének az élményét kell keresnünk. Az Isten-ismeretnek ez az ajándéka megtanítja nekünk, segíti, hogy belássuk és megtanuljuk, hogy milyen veszélyes, és óvatossá is tesz minket, mert ezen az ajándékon keresztül impulzust

kapunk arról, hogy mi Krisztus nélkül semmit sem tehetünk. A kegyelmi ajándék megmutatja nekünk, hogy gyengék vagyunk és esendőek. És hogy minden ajándék és adomány mulandó.

Ez a kegyelmi ajándék az, ami minket a Krisztuskövetés szűk ösvényén vezet. Hiszen Krisztus követésének az útja a kereszt követésének az útja is. Ez a tiszta hit vigasz nélkül. Érzékelhető vigasz nélkül. De ez egy lelki vigasz, amelyik nem érzéseken alapszik, hanem az ismereten. Meg kell tanulnunk megkülönböztetni a dolgokat. Mert különben lelkileg nem tudunk nőni. Mint a fejletlen gyermekek, olyanok maradunk. Jézus azt akarja, hogy felnőtté váljunk a hitben. Hogy mi az isteni értelmet befogadjuk. Ezért adja nekünk ezt a kegyelmi ajándékát a Lélek által.

Néha adódnak olyan helyzetek, hogy azt gondoljuk, hogy nem tudunk imádkozni. Ez az a helyzet, amikor nekünk erre a kegyelmi ajándékra szükségünk van. Az Isten-ismeret adományára. Hogy mi ne ijedjünk meg, és ne hagyjuk magunkat félrevezettetni. Lehet, hogy sivatagba vezet minket, szárazságba, sötétségbe, de ott is megtaláljuk Istent. Vajon hol találta meg Izrael valójában Istent? A sivatagban, veszélyektől, ellenségtől körülvéve. Éhségben, szomjúságban, ott találtak rá igazán Istenre. Mindent elvett Isten, mindent, ami elfordíthatta volna őket Tőle. Saját magára irányította az ő jegyes népének, Izraelnek figyelmét.

Izajás prófétánál az áll: *„Izrael, én téged a sivatagban érzékennyé tettelek arra, hogy engem kövess. Hogy utánam vágyakozz elsősorban, hogy énutánam kiálts, hogy engem, mint egyedül megmentő, szabadító Istent felismerj."* Ezt adja nekünk az Isten-ismeret kegyelmi ajándéka. Szükségünk van erre az ajándékra. Minél inkább tudjuk ezt használni, annál biztosabban fogjuk megtalálni. Nem fogunk megijedni, ha egy szükséghelyzet jön, hanem ha egy szükséghelyzet jön, akkor azt fogjuk mondani: „Alleluja! Áldalak, dicsőítelek! Tudom, hogy itt vagy. Keresztül fogsz vezetni. Köszönöm Neked, hogy részt adsz a keresztedből, a megváltó keresztedből. Az örökkévalóságon át fogok örvendezni azon, hogy Te engem igénybe vettél."

Nehogy véletlen aggódjunk amiatt, hogy erőtlenek, gyengék leszünk, megadja az Úr nekünk az erősség ajándékát is. Ezzel a kegyelmi ajándékkal csak azok tudnak együtt élni, akik tudják, hogy ők valóban gyengék. A mi gyengeségünket egészen különleges módon akkor tapasztaljuk meg leginkább, amikor keresztet hordozunk, amikor állandó kísértést szenvedünk, hogyha félünk, amikor támadások kereszttüzébe kerülünk. Sokan ismerik ezt az érzést. Szeretnének egészen jámbor módon, átadottan imádkozni, és éppen akkor egészen borzasztó gondolatok jönnek a szívükbe. Nagy átadottsággal szeretnénk a szentmisét ünnepelni, és éppen akkor jönnek a legrosszabb gondolataink. A legrosszabb, amit az ember ilyenkor tenni tud: harcolni. Inkább azt kell mondani: „Jézus, Te vagy az én erősségem! Te le fogod győzni az ellenséget. Nézz az én fejemre, hogy micsoda gondolatok gyötörnek! Nézz az én érzéseimre, hogy milyen borzasztóan rosszak. Szabadíts meg engem, Jézus!" Aki így imádkozik, az rögtön szabadulást tapasztal. Természetesen nem adja fel a gonosz sem, és lehet, hogy egy percben tízszer is támad. De az erősség Lelke számunkra biztonságot és nyugalmat ajándékoz Istenben. Megakadályozza, hogy a pánik következtében valami helytelen dolgot cselekedjünk. Egyes emberek állandóan hadakoznak rossz gondolataikkal. Mert az ellenség erősebb és okosabb is, mint mi vagyunk, sok esetben győz is. Kiveszi őt a jámborságából, zavarja az imát, és az ember akkor saját magára koncentrál. Így aztán boldogtalanok leszünk, mert olyan rosszak a gondolataink. Azt gondolja az ember, hogy ezek a gondolatok bűnösek, ezek a gondolatok az én bűneim, és akkor teljesen szabad keze van a gonosz léleknek.

Nem szabad ebbe a csapdába beleesnünk. Ha használjuk az erősség ajándékát, akkor a Lélek segít. Jézus a győztes! Csak hívnom kell Őt, és kinyilatkoztatja az Ő győzelmét az én életemben. Jézus megerősít bennünket ezzel a gyönyörű ajándékával. A Jézussal való közösség segít, hogy a kereszt alatt maradjunk, és ne fussunk el Tőle.

Egy további ajándék a **jótanács lelke**. A jótanács lelke nem azt jelenti, hogy csak jó tanácsokat adunk másoknak, mint egy tanácsadó hivatal, mert a Szentlélek mind a hét ajándéka csak a magunk számára van, hogy Krisztushoz hasonlatosak legyünk, és a Krisztussal való közösségben élhessünk. Hogyha felosztjuk a Szentlélek hét kegyelmi ajándékát, és ezekhez hozzátesszük a hit, remény, szeretet isteni erényeit, akkor azt mondjuk, hogy már tulajdonképpen tíz ajándéka van minden keresztény életnek. Ha még meg is van bérmálva, akkor azt mondjuk, hogy ezek a szentté tevő kegyelmek, amelyek nem csak nekünk, de minden egyes embernek megadatnak, segítenek, hogy mi Krisztushoz hasonlóan tudjunk élni. Hogy közösségünk legyen vele. Hogy Krisztussal közösségben legyünk az Atyával, és minden más megbérmált és megkeresztelt kereszténnyel.

Ezek a kegyelmi ajándékok szentté tesznek minket. De ismernünk kell őket, és gyakorolnunk kell őket, mert ne csak szentek legyünk a Szentlélek által, hanem

az életünk által is szentek legyünk. A tanácsnak ez az ajándéka azt adja tudtunkra, mi a teendőnk. Mi Isten akarata számomra személyesen. Vagyis azt adja számunkra tudtul, ami tanácsos. Ami megfelel Isten bölcsességének, okosságának. Ezen kegyelmi ajándékon keresztül gyorsan és könnyen felismerjük, mi Isten akarata. Mert ez a kegyelemi adomány megtanítja nekünk azt, hogyha mi valóban hinni akarunk, akkor teljes mértékben használnunk kell a mi emberi értelmünket is.

Aki hinni akar, annak az értelmét soha nem szabad kikapcsolnia. Vagyis az összes természet adta ajándékot is működésbe kell hoznia. Hiszen az Isten lelket adott nekünk, amin keresztül mi Istent fölismerhetjük, ami által nekünk öntudatunk van, ami által gondolkodhatunk, és a Szentlelke által minket indítani tud. Egy állatnak nincs lelke. Egy kutyának, vagy egy egérnek nincs lelke, de nekünk van. Ennek bekapcsolva kell lennie, hogy Isten az Ő Szentlelkén keresztül indítani tudjon. Ha például nekem van egy kérdésem, egy problémám, és több lehetőség van a probléma megoldására, akkor megkérdezem magamtól, hogy mi az én utam. Akkor ezt úgy teszem: „Uram, kérlek, világosíts meg engem! Engedd nekem fölismerni, hogy mi a helyes út! Segíts nekem!" És akkor elkezdek gondolkodni. Látom, hogy különböző módokon tudom a problémát megoldani.

Egyszer Margaréta nővér megkérdezte, elmegyek-e vele Ukrajnába és Magyarországra? Megkérdeztem az Urat: „Mit gondolsz?" Nem kaptam választ. Akkor azt mondtam: „Jól van, Uram, akkor elgondolkodom rajta. De világosítsd meg az értelmemet!" Végiggondoltam, hogy van-e rá lehetőségem, hogy elég egészséges vagyok-e, hogy három hét távollétet otthonról kibírok-e. Arra gondoltam, hogy ez tulajdonképpen menne is. Akkor azt mondta, hogy azt gondolom: Igen. És teszem is. Úgy látom, hogy ez értelmes volt! Akkor azt mondtam: „Ha Te ezt nem akarod, akkor adj egy egészen egyértelmű jelet, és akkor pontosan tudni fogom, hogy egészen a Te akaratodban vagyok." Láthatólag így történt.

Így meg tudunk oldani minden problémát. Mindig vannak különböző lehetőségeink. Például hivatás választás vagy kapcsolat választás esetén. Rögtön oda kell adni Istennek, azt mondva: „Világosítsd meg értelmemet és mutasd meg nekem, hogy mi a helyes! Segíts nekem utána gondolni!" Hogyha egy döntésre jutottam, akkor a döntést Isten elé tárom, és megmondom Neki imádságban, miért jutottam erre a döntésre, és akkor azt mondom neki: „Hogyha ez Neked nem tetszik, akkor mondd meg nekem egyértelműen!" És hogyha ezt nem mondja meg, akkor egészen biztos, hogy a jó úton járok. De lehet az is, hogy Isten néha tesztel minket. Gondoljunk Ábrahámra, Izsák áldozatára. Isten próbára tette őt, egészen az utolsó pillanatig. És akkor mondta ki azt, hogy: „Nem! Látom hogyan gondolkodsz felőlem, és mennyire bízol bennem." Akkor megmutatott neki egy kecskebakot, amit a fia helyett feláldozott.

Edel atya

A kinyilatkoztatás karizmatikus meghallása

Szeretnénk segíteni abban, hogy az imaösszejövetelen első helyet kapjon az Ige meghallása és befogadása. Egy ilyen összejövetel általában dicsőítő imádsággal kezdődik; fontos szólnunk arról a tulajdonságról, mellyel a dicséretnek rendelkeznie kell ahhoz, hogy előkészület lehessen a kinyilatkoztatásra való igazi ráhallgatásra, mert az Úr várja, hogy hallgassunk Rá.

Az imacsoportokban hozzá vagyunk szokva a dicsőítő imához, de tudatára kell ébrednünk annak, hogy soha nem fejezhetjük be az igazi dicsőítő imádság tanulását. Jézus, amikor így szólt: *„Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok. Azt gondolják ugyanis, hogy sok beszédükért nyernek meghallgatást"* (Mt 6,7), figyelmeztetett bennünket az akadályokra, melyek ránk leselkednek.

Néha az a veszély fenyeget minket, hogy bár ajkunkkal dicséretet mondunk, a szívünk nincs jelen. Megélni a dicsőítő imádságot annyit jelent, mint felismerni az Atya szeretetét, Jézus állandó, legteljesebb szeretetét, amelyhez mindig teljes bizalommal fordulhatunk. Na-

gyon fontos, hogy ez a dicsőítő imádság belsőnkből fakadjon és lehetővé tegye számunkra, hogy teljesen Istenre hagyatkozzunk!

Ahhoz azonban, hogy megtanuljuk a dicsőítő ima teljességét, képesnek kellene lennünk arra, hogy dicsérettel forduljunk 6 milliárd embertársunk nyomorúsága felé, melyet az Úr ad nekünk, az emberiség legreménytelenebb és legsötétebb helyzetei felé. El kellene jutnom odáig, hogy kimondjam: **az Atya szeretete jelen van, Jézus szeretete a legerősebb, Jézus a Megváltó, Ő él és folytatja üdvözítő tevékenységét most is, mindezekkel szemben.**

Mielőtt azonban elérkeznénk ehhez a fajta dicsőítéshez, időre van szükségünk! Amikor elérünk egy olyan fokú dicsőítéshez, amikor már igazán megbízunk az Úrban, akkor a dicsőítés kiemeli belőlünk mindazt, ami megakadályoz bennünket, hogy meghalljuk a kinyilatkoztatást. A magvetőről szóló példabeszédben Jézus megmutatja nekünk a legfőbb akadályokat, melyek gátolják Igéje befogadását, az Ő befogadását, aki maga a megtestesült Ige.

Az első akadály: az **út**. *„Amint vetett, némely szem az útfélre esett"* (Mt 13,4): az út a mások fölénk emelkedése miatt megkeményedett részünk. Mindannyiunkban van egy megkeseredett rész amiatt, hogy mások előbbre jutottak! Mindannyiunknak szívünk mélyéből meg kell bocsátanunk ahhoz, hogy képesek legyünk hagyni magunkat megújulni a dicsőítés által, azért, hogy ezen részeink újra képesek legyenek befogadni az Igét.

A második akadály, mely gátolja az Ige befogadását: azok a **kövek**, melyek a mezőn vannak. Ez az a terület, amely teljesen bezárkóztat önmagunkba. Be vagyunk zárva „én"-ünkbe, mi vagyunk a középpont, először mindig magunkra gondolunk, a mi kicsi „én"-ünk rabjai vagyunk. A dicsőítő imának fel kell nyitnia ezt az „én"-t, elfogadva az Urat és a másikat, képessé téve minket az Ige befogadására.

Az Ige kivirágzásának, bennünk való kibontakozásának harmadik akadályát a **tövisek** jelentik. A mag tövisek közé hull... ezek jelképezik a gondokat, az aggodalmakat, az örömöket és a gazdagságot. A dicsőítésnek az Úr felé kell vezetnie engem, tudomásomra hozva, hogy a lényeg az élő Jézus, és első az Úr irántam és mindnyájunk felé áradó szeretete. Így kilépve önmagunkból tudjuk igazán elkezdeni, hogy hallgassunk a kinyilatkoztatásra. Csoportok szerint változóan, hosszabb-rövidebb ideig tartó dicsőítés után nagyon fontos belépni az imádság második szakaszába: a tanítás hallgatásába. Hogy ezt jól éljük meg, több feltétele van: mindenekelőtt hitben meg kell élnünk Jézusnak ezt a tanítását: *„Amikor ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, én közöttük vagyok."* Meggyőződéssel kell lennünk, hogy az első, aki ajándékoz, az Jézus.

Ezután fogadjuk szívünkbe a javasolt szentírási részeket. Jézus nekünk adja Igéjét, amiben teljesen benne van könyörületének és feltámadásának erejével. Illő lenne, hogy ezekben a pillanatokban ne érdemeljük ki a szemrehányást, melyet Jézus oly gyakran említ az Evangéliumban: *„Azért szólok nekik példabeszédekben, mert szemük van, de nem látnak, fülük van, de nem hallanak és nem értenek"* (Mt 13,13). Márpedig az imaösszejöveteleken túl gyakran fordul elő, hogy a dicsőítés ideje után elolvasunk egy tanítást az Írásból, de nem hallgatunk rá! Nem ragadjuk meg egész valójában a befogadás idejét, nem hagyjuk, hogy szívünk mélyére hasson és nem hagyjuk a Szentléleknek, hogy elvezessen bennünket a teljes igazságra, mely ebben a tanításban jelen van.

Ezenkívül jó lenne elfogadni, hogy együtt kell hallgatnunk ezt a tanítást; el kellene fogadni, hogy ez Jézus tanítása, amely által nekünk ajándékozza életét. A tanítás legyen mindennek a középpontja és ne a bennünk lakozó kis ötletek, kis imák, melyek foglalkoztatnak. Elfogadni, hogy Jézus váljon a mi fejünkké, elfogadni, hogy közülünk mindenki elhalványul e tanítás előtt. Hagyjuk azt szívünk mélyére hatolni és ne féljünk a csendtől. Kérjük a Szentlelket, hogy nyissa meg nekünk a tanítás új dimenzióját, mutassa meg a benne való élet teljes erejét nekünk és testvéreinknek.

Mégis túl gyakran maradunk meg a közvetlen megértésnél és nem látjuk be, hogy mi egyedül nem tudjuk véghezvinni a tanítás megértését.

Egy karizmatikus összejövetelen létezik egy rendkívüli módon élő kegyelem, amely Istenhez vezet bennünket. A mód, ahogyan együtt be tudunk lépni Isten misztériumába, élő és sokkal mélyebb, pontosabban az, hogy mindnyájan komolyan elfogadjuk Jézusnak ezt a beszédét.

Hiszem, hogy ez egy tanítás, mivel a mindennapi életben nagyon nehéz, hogy igazán meghallgassuk a másikat. Nem kell azon csodálkozni kezdetekkor, ha egy imacsoportban Jézus tanításának hallgatásának pillanatában egyesek folytatják az imát, mintha az nem nyújtana semmit, mintha Jézus tanítása rájuk nem vonatkozna. Egyszerűvé kell válnunk és hagyni kell magunkat apránként (lépésről lépésre) tanítani a közös haladással.

Természetesen az ima pillanatában elfogadjuk, hogy mindenki ezt teszi és meg is fogalmazza, de a vezető feladata, hogy apránként megtanítsa a csoportot arra, hogy Jézus igazán az Ő képmására tudjon minket formálni.

Ez a Jézus nem más, mint aki teljesen ki akarja nekünk szolgáltatni magát a tanításban, aki hasonlóvá akar tenni bennünket, aki nekünk adja Szentlelkét, hogy Ő vezessen minket a tanításban rejlő teljes igazságra. Túl gyakran nem merünk hinni abban, amit Jézus tenni akar velünk és bennünk, ha hagynánk, hogy megtegye.

Az a magatartás, melyet a Szűzanya megélt, aki a neki szóló Kinyilatkoztatás (Ige) felé fordult, elfogadta, hogy mit kell tennie e Kinyilatkoztatás alapján. Meg kell tanulnom befogadni az Evangélium tanításait, elfogadva, hogy mivé kell válnom e Tanítás szerint, és tudva, hogy ez a mély elfogadás nem az én erőfeszítésem gyümölcse, hanem az életembe fényként befogadott Jézusé, és a Léleknek létem teljes valóságába való befogadásáé.

A csoportoknak egyre jobban előre kell haladniuk az úton, melyen a tanítás valóban annyira jelenvaló, amennyire azt az Úr várja, hogy meg tudja teremni minden gyümölcsét.

Mindezek után, természetesen, az imaösszejövetelen lesz egy kérő és talán egy tanúságtevő rész, de szükséges, hogy az összejövetelen a tanításnak fenntartott esély annyira megélt legyen, hogy meg tudja teremni minden gyümölcsét.

Jean van den Eynde S.J.

ÁLDÁSBAN AZ ÁLDÁS

TANÚSÁGTÉTEL

2004-ben történt, az év legszebb hónapjában, májusban, amikor minden nagyon szép a természetben. Egy alkalommal a testvérekkel egy akaratban, egyetértésben imádkozunk és kaptam egy üzenetet. Hálás vagyok ezért mind a mai napig Istennek.

Két üzlettel odébb egy fiatal lány jött dolgozni, akit Gabinak hívnak. Mindennap köszöntünk egymásnak reggel, este, de nem álltunk le beszélgetni. Eltelt egy pár hét, amikor egyszer bementem hozzá az üzletbe és megkérdeztem, mi van a barátjával, nem látom napok óta. Elmondta, hogy külön költöztek és nem jön többet. De ő is kérdezte: hogy miért vagyok szomorú napok óta.

„Sok teher van rajtam" – mondtam neki –, „anyagi problémáim is vannak", de elmondtam azt is, hogy van egy Jézus Krisztus, akiben reménykedem és hiszem, hogy engem nagyon szeret és segít. „Templomba járok és ott mindig megnyugszom."

A lány tágra nyílt szemmel nézett rám. Pár nap múlva megkérdezte, mikor voltam templomban. „Éppen tegnap" – válaszoltam.

„Látom, jobb a kedved!" – mondta a lány.

„Igen, mert Jézusban van a reménységem és új erőt kaptam" – feleltem. – „Látod, a napfény, a kék ég, a felhők, fák, virágok, este a csillagok, a hold, mind-mind Isten jóságáról és szeretetéről beszélnek."

Ettől a naptól kezdve minden nap beszéltem Istenről. Volt úgy, hogy a borús égből egyik percről a másikra kisütött a nap, amikor Igékről beszéltem. Elmondtam neki, hogy Jézus őt is nagyon szereti.

Gabi eljött velem egy dicsőítésre. A szent énekeket hallva, sírva fakadt. Megéreztük Isten jelenlétét. Azóta imádkozik és megtért a bűneiből. Jézus lett élete Ura. Ő is továbbadja az Örömhírt másoknak, a családjában is többen megtértek.

Nekem nagy örömöm van abban, hogy Isten engem is használ, hogy másokat üdvösségre vezessek.

Anyagi dolgaim azóta rendeződtek. Isten megáldotta a kezem munkáját, s megszabadított egy nagy anyagi tartozástól. Ez Jézus nélkül nem történhetett volna meg. Dicsőség és minden tisztelet az élő Istennek, hogy meghallgatja imáinkat, s hogy mindennap megtart kegyelme. Elmondom s leírom nektek, testvéreim, ki ezeket a sorokat olvasod, hogy ha nem Jézusra nézek s nem Benne van a reménységem, akkor ezeket nem lett volna erőm leírni. Köszönöm Jézus!

Józsi Szegedről

A béke Isten ajándéka

„Drága Gyermekeim! Ma is arra hívlak meg benneteket, hogy váltsátok életté üzeneteimet, melyeket adok nektek. Döntsetek a szentség mellett, kicsinyeim, és gondoljatok a mennyországra. Így olyan béke tölti majd be szíveteket, melyet senki sem tud elvenni tőletek. A béke ajándék, melyet Isten imádságban ad. Kicsinyeim keressétek és minden erőtökkel legyetek azon, hogy a béke győzedelmeskedjen szívetekben és a világban. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra."
(Medjugorje, 2006. május 25-én)

A Boldogságos Szűz Mária több üzenetében figyelmeztetett bennünket szavainak fontosságára, melyeket évek óta mond jelenései alkalmával:

„Drága Gyermekeim! Nem vagytok tudatában minden üzenetnek, melyet adok" (1984. 11. 15.).

„Éljétek meg, fogadjátok el és hallgassátok meg üzeneteimet" (1985. 03. 21.).

„Alázatosan éljetek meg minden üzenetet, melyet adok nektek" (1985. 09. 20.).

„Újítsátok meg az üzeneteket, melyeket adok nektek" (1985. 09. 26.).

„Ha megvalósítjátok az üzeneteket, a szentség lényegét élitek meg" (1985. 10. 10.).

„Arra hívlak titeket, hogy váltsátok életté üzeneteimet, melyet naponta adok nektek kicsinyeim, mert közelebb szeretnélek vezetni benneteket Jézus szívéhez" (1988. 10. 25.).

„Olvassátok minden nap üzeneteimet és váltsátok életté" (1989. 12. 25.).

„Éljétek meg üzeneteimet és váltsatok életté minden szót, melyet mondok nektek" (2002. 06. 25.).

A Szűzanya üzenete nem más, mint az Evangélium, egyszerű szavakkal és édesanyai szívvel megfogalmazva. Ezek a szavak mindenki számára érthetőek. Mária ezeket a szavakat biztosan komolyan gondolja, mert ő nem játszik a mi életünkkel.

A szentség az, amit Mária szeretne, hogy elérjünk és naponta megéljük. Az Édesanya a legjobbat akarja gyermekeinek. 1987. május 25-i üzenetében ezt mondja: *„Azt szeretném, hogy mindannyian boldogok legyetek itt a földön, és majd mindnyájan velem legyetek a Mennyben."* Biztosan nem azért jön, hogy elvegyen tőlünk valamit vagy megfosszon bennünket az életörömtől. Jól tudja, hogy csak Istennel együtt lehetünk boldogok már itt a földön is. Mária kegyelemmel teljes, Istennel teljes. Őt ajándékozza nekünk, és hozzá vezet bennünket.

Szent Pál mondja: *„A mi hazánk azonban a mennyekben van, ahonnan mint üdvözítőt várjuk az Úr Jézus Krisztust"* (Fil 3,20). Égi Édesanyánk, Mária szívünket és gondolatainkat az ég felé szeretné irányítani ezzel az üzenetével. Már ma beléphetünk a mennybe, az égbe, amikor itt a földön eldöntjük, melyik oldalra állunk. Itt döntünk arról, hogy bízunk-e Istenben és átengedjük-e Neki gondjainkat, vagy pedig aggódunk és gyötrődünk.

A tapasztalat azt mutatja, hogy sok minden el tudja venni az embertől a békét. Számtalan oka lehet a békétlenségnek. Gond, kapkodás, mértéktelenség, önmagunk nem elfogadása, és különböző élethelyzetek is lehetnek nyugtalanságunk okai. Mária jól ismeri félelmeinket, békétlenségeinket, aggodalmainkat. Ezért fordul hozzánk édesanyaként ezzel az üzenettel.

„Tárd fel az Úr előtt utadat, bízzál benne, Ő majd eligazít" (Zsolt 37,5).

Ez az az út, amelyen eljuthatunk a békéhez, amelyet Jézus ajándékoz nekünk. Ő mondta: *„Miért aggodalmaskodtok, nézzétek az ég madarait és a mezők liliomait. Tudja a ti Atyátok, hogy mire van szükségetek"* (vö. Mt 6,25-26). Biztos, hogy amit megtehetünk, meg kell tennünk, a többit pedig teljes bizalommal át kell engednünk Istennek. Mária annyiszor beszélt erről, de a keresztény hagyomány is szól az eszközökről, melyek által a békéig juthatunk. Ezek az **imádság** és a **böjt**, melyek nemcsak arra szolgálnak, hogy az emberek előtt jóvá váljunk. Az imádság és a böjt célja, hogy helyet találjunk önmagunkban, ahol egyedül vagyunk Istennel. **Bennünk van a csend helye, ahol Isten uralkodik. Ez Isten országa bensőnkben.** Ebben a helységben megszűnik az aggodalom, a gond. Amikor eljutok a békéhez, Istenhez a szívemben, akkor már nem kell aggódnom, teljesítem-e az emberek elvárásait. Hiszen az emberek elvárásaikkal és ítéleteikkel nem juthatnak be ebbe a helyiségbe, ahol Isten lakik bennünk. Isten igazi szabadulást hoz a gondoktól. A Szűzanya üzenetének szava ma is vezessen el bennünket a béke megtapasztalásához, az Istennel való találkozáshoz!

Fra Ljubo Kurtovic

LÁTNI ÉS ÍZLELNI JÉZUST!

Kétféle keresztény van: azok, akik bíznak Istenben, hogy a mennyországba juttatja őket, de amíg oda nem jutnak, boldog életet élhetnek itt a földön. – Mások bíznak abban, hogy Isten a mennyországba juttatja őket, de felismerik, hogy itt a földön semmi más nem fontos, mint *„látni és ízlelni Jézust"*. Ők készek lemondani arról, hogy Isten boldoggá tegye őket a földi életben, és készek elszenvedni érte minden megaláztatást, küzdelmet, betegséget, csakhogy mélyebb kapcsolatuk lehessen az Úrral.

Az utóbbiak kiábrándultak a „régi úton" járásból. Az értelmetlennek látszó szenvedés, amelynek elkerülésére nincs biztosíték a jövőben, két lehetőséget állít elénk:

1. **Hátat fordítunk Istennek**. Mi hasznom Istenből, ha az életem darabokra hullik? Az Ő feladata lett volna, hogy ezt megakadályozza. De nem tette. Olyan boltnak tűnik, amelyben üresek a polcok (Jer 2,5-13; 15,16-18), ezért az éhező embernek nem nyújt segítséget. Ha nem adja meg, amire szükségünk van, miért törődjünk vele?
2. **Átadom magam Istennek**. Az új úton járó keresztények nem hagyják ott az „üres élelmiszerboltot", hanem belépnek a „magán-terület" feliratú ajtón és ott megrakott asztalokat találnak és vidáman lakmároznak.

Ehhez meg kell aláznod magadat és felhagyni azzal, hogy mindig megmondd Istennek, hogy mit tegyen érted. El kell kötelezned magad mellette, bármi is történjen veled, sőt hinned kell, hogy számodra mindig az a jó, amit Ő ad, vagy megenged az életedben (Jak 4,10; 5,7-11).

L. Crabb után

Tartalomjegyzék

Katona István: Mária életet adott! 3
Dr. Tomislav Ivancic: Medjugorje – a lelki megújulás forrása 4
Andrea: Isten szeret! Isten szeret? 8
Chiara Lubich: Jézus bennünk lakik a Szentlélek által 10
Az öröm tízparancsa 11
Edel atya: A Szentlélek ajándékai 12
Jean van den Eynde: A kinyilatkoztatás karizmatikus meghallása 14
Józsi: Áldásban az áldás 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- A nyár folyamán megjelentettük Larranaga: A Názáreti Szegény című könyvét (1.200.–Ft), amely Jézus életéről szól.
- Október első hétfőjén (2-án), este 6 órakor kezdődik Közösségi Házunkban (Bp, 1146, Thököly u. 120.) a **Szentlélek szeminárium**, mely 8 héten keresztül tart. Érdeklődni és jelentkezni a 222-53-06-os telefonszámon lehet.
- Október első szerdáján (4-én), este 6 órakor kezdődik Közösségi Házunkban a **lelki sebek gyógyító szemináriuma**, mely 9 héten keresztül tart. Jelentkezni a 222-53-06-os telefonszámon lehet.
- Október első csütörtökén (5-én), este 6 órakor kezdődik Közösségi Házunkban a **szabadító szeminárium**, mely 8 héten keresztül tart. Érdeklődni és jelentkezni a 222-53-06-os telefonszámon lehet.
- A **Katolikus Karizmatikus Megújulás Országos Találkozója** 2006. szeptember 9-én lesz Szegeden a Sportcsarnokban. Cím: Szeged, Temesvári körút 33. A program délelőtt 10 órától este 19 óráig tart. Meghívott előadó: Them Gilbert Antal TORG.
- **Új katolikus evangelizációs központ** nyílt Budapesten. Képzések, közösségi élet, városmisszió. Cím: Krisztus Király Missziós Központ, 1116, Budapest, Fehérvári út 168-178. C. épület földszint 35. Tel: 877-4806.
- Újságunk olvasóinak testi-lelki gyógyulásáért minden hónapban felajánlunk egy szentmisét.

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

A JELENÉSEK 25. ÉVFORDULÓJÁRÓL

„A Szűzanya tíz titkot bízott rám. Az egyház és a világ jövőjéről szólnak. A titkokat akkor fogjuk nyilvánosságra hozni, amikor a Szűzanya kéri."

(Ivanka Ivankovics)

„A Szűzanya arra tanít minket, hogy minden pillanatban készek legyünk Isten elé állni. Aki Atyjának érzi Istent és Édesanyjának a Szűzanyát, annak nem kell félnie semmitől. Félelmet csak azok éreznek, akik még nem ismerik Istent."

(Mirjana Dragicsevics)

180.-

Legújabb könyveink

